

De drie jongetjes lopen weg

Het is woensdagmiddag en de drie kleine jongetjes vervelen zich. Ze weten helemaal níets te doen, en daarom rennen ze maar een beetje door het huis. 'Hou eens op met dat kabaal!' roept mama naar boven.

Maar de jongetjes horen het niet.

Gillend en schreeuwend stormen ze achter elkaar de trap af.

En dan gaat het fout, want beneden in de gang staat een emmer water op de grond.

'Kijk uit!' roept mama.

Maar het is al te laat. Jan rent links langs de emmer heen, Joep rechts langs de emmer, en Joris rent er met een knal tegenop. De emmer valt om en het water stroomt door de gang.

'En nu ben ik het zat!' roept mama. 'Zijn jullie helemaal gek geworden! Ik krijg nog eens een punthoofd van jullie. Wegwezen hier!'

Geschrokken lopen de jongetjes naar de woonkamer.

'Wie zet daar nou ook een emmer neer!' moppert Jan.

'Kunnen wij het helpen?' bromt Joep.

Joris knikt. 'Stom gedoe. Weet je wat we doen?'

We lopen gewoon weg.'

'Ja,' zegt Joep. 'Dat doen we. Voor straf. Maar dan moeten we wel wat meenemen voor onderweg.'

Jan pakt meteen een paar boterhammen uit de broodtrommel. Joep vult een lege colafles met water, en Joris haalt een spelletje uit de speelgoedkast. En dan gaan ze naar buiten.

'Waar zullen we naartoe gaan?' vraagt Jan.

'Naar Amerika,' zegt Joris.

'Maar dan moeten we wél doorlopen, want Amerika is best ver.'

De jongetjes stappen stevig door.

Na een halfuurtje heeft

Jan honger, Joep heeft

dorst, en Joris is moe.

Ze gaan op de stoep zitten,

drinken een slok water en eten

een boterham. Daarna gaan ze een spelletje

doen. En het is vreselijk gezellig.

'Best leuk om weg te lopen,' zegt Jan tevreden.

Maar dan begint het te regenen. Eerst zacht en daarna steeds harder en harder.

'O jee,' zegt Joep. 'Ik wil niet meer naar Amerika.'

'Ik ook niet,' zegt Joris. 'Ik wil naar huis.'

De jongetjes stoppen snel het spelletje terug in de doos en zetten het op een rennen.

Na een kwartiertje zien ze gelukkig hun eigen huis.

Kletsnat lopen ze de tuin in.

‘Zou mama nog boos zijn?’ vraagt Jan.

‘Vast wel,’ zegt Joris.

Maar nee. Mama is niet boos. ‘Daar zijn jullie eindelijk!’

roept ze blij. ‘Opa en oma zijn er. We zijn net een glaasje aan het drinken. Kom maar gauw binnen. Ik was al een beetje ongerust. Waar waren jullie nou?’

‘Buiten,’ zegt Jan.

‘We wilden weglopen,’ zegt Joep.

‘Naar Amerika,’ zegt Joris.

Mama begint te lachen. Ze lacht zo hard dat de tranen over haar wangen rollen.

‘Ze waren op weg naar Amerika!’ roept ze naar opa en oma.

Opa en oma kijken elkaar glimlachend aan.

‘Wat hebben we toch leuke kleinkinderen,’ zegt oma trots. ‘Het zijn echt de grappigste jongetjes die ik ooit heb gezien.’

En dan moeten de grappige jongetjes snel in een warm bad.

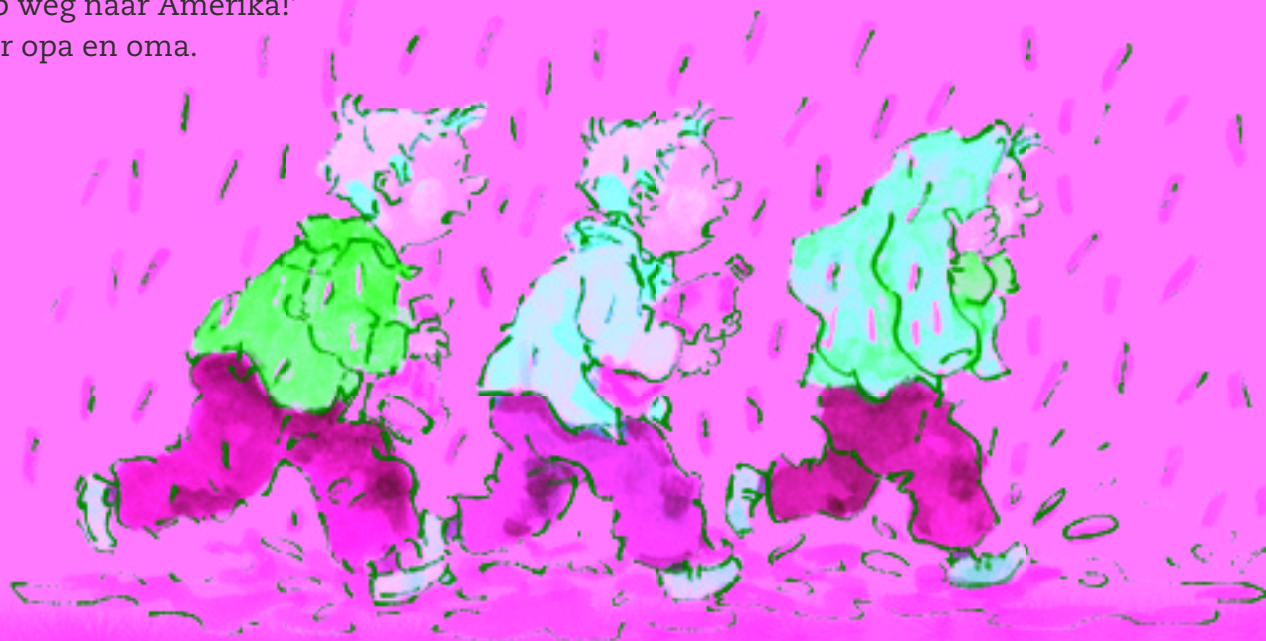
‘Anders vatten jullie nog kou,’ zegt mama. ‘En als jullie er straks uit komen, bak ik frietjes.’

‘Hoera!’ roept Jan.

‘Dat is nog leuker dan Amerika,’ gilt Joep.

‘Veel leuker!’ schreeuwt Joris.

En daar hebben de jongetjes gelijk in. Want frietjes zijn wel héél erg lekker.

De drie jongetjes gaan zingen

Jan is vies, Joep is vies, en Joris is ook behoorlijk smerig. 'Ga maar gauw naar boven,' zegt mama. 'Jullie moeten in bad. De kraan loopt al. Zo meteen kom ik jullie haren wassen.'

'Mogen we badschuim in het bad doen?' vraagt Jan. 'Een beetje,' zegt mama. 'De fles staat naast het bad.'

Boven giet Jan snel een flinke scheut badschuim in het bad. Daarna mag Joep er iets in doen, en ten slotte Joris. En dan is de fles helemaal leeg. 'Wauw!' roept Jan. 'Moet je zien wat een schuim! Het gaat bijna over de rand heen. Dát is leuk!' Maar mama vindt het helemáál niet leuk. 'Hoe komt er zo veel schuim in het bad?'

'Je zei zelf dat het mocht,' zegt Joep. 'Een beetje, had ik gezegd,' zegt mama streng.

'Dat hebben we ook gedaan,' roept Joris boos. 'Alle drie een beetje.'

Mama schudt haar hoofd. 'Drie keer een beetje is anders een heleboel. Maar goed, volgende keer doe ik het wel weer zelf. Ik ga nu jullie haren wassen.'

Als mama klaar is, geeft ze de jongetjes alle drie een washandje. 'En nu boenen! Over een kwartier kom ik kijken of jullie schoon zijn.'

Even later zitten de jongens luid zingend te poetsen.

'Wie het hardste kan!' roept Jan vrolijk.

'Oké,' zeggen de broertjes. En dan brullen ze zo hard dat mama beneden van schrik haar boek laat vallen. Ze rent

snel naar boven. 'Wat is hiér aan de hand?' vraagt ze geschrokken.

'We zijn aan het zingen,' zegt Jan. 'Vond je het mooi?' 'Geweldig,' mompelt mama. 'Daar kunnen jullie later vast veel geld mee verdienen.'

Als de jongetjes weer netjes aangekleed zijn, willen ze naar buiten.

'Goed,' zegt mama. 'Maar denk wel om je schone kleren.'

'We worden niet vies, hoor,' zegt Joris. 'We gaan gewoon zingen.'

Mama lacht. 'Veel plezier dan maar.'

De drie jongetje lopen samen door de straat.

Joris wijst naar een huis. 'Laten we hier beginnen.'

Ze lopen het tuinpad op en bellen aan. Zodra de deur openzwaait, brullen ze hun eerste liedje.

De buurman weet niet wat hij hoort. 'Wat een ongelooflijk kabaal!' zegt hij als de jongens eindelijk uitgezongen zijn.

'Maar het was wel mooi, hè?' zegt Jan trots.

'Nou en of,' zegt de buurman. 'Ik vond het prachtig.'

Joris knikt. 'Dat zei mama ook al. Ze zei dat we daar vast heel veel geld mee konden verdienen.'

'Dat geloof ik best,' zegt de buurman.

Ineens ziet hij dat Joris een spaarvarken in zijn hand heeft. 'Waarom hebben jullie dat varken meegenomen?' vraagt hij verbaasd.

‘Voor het geld, natuurlijk,’ zegt Jan. ‘Als u het mooi vond, kost het tien cent, en als u het héél mooi vond een euro.’

De buurman begint te proesten van het lachen. ‘Niet te geloven!’ roept hij. ‘Dus jullie willen heel erg rijk worden?’

Joep schudt zijn hoofd. ‘Dat hoeft niet, hoor,’ zegt hij goedig. ‘Een beetje rijk is ook goed.’

De buurman pakt zijn portemonnee en haalt er een euro uit. ‘Alsjeblieft,’ zegt hij. ‘En veel succes met het volgende huis.’

Na een halfuurtje likken er drie jongetjes aan een joekel van een ijsje.

‘Hoe komen jullie dáár nou aan?’ vraagt mama verbaasd.

‘Van de ijscoman, natuurlijk,’ zegt Jan tevreden. ‘Zelf verdiend. Met zingen. We zijn gewoon langs alle huizen gegaan.’

‘Wat zeg je me nou?’ roept mama geschrokken. ‘Met dat gebrul?’

‘Je vond het toch mooi?’ zegt Joep verontwaardigd.

‘Ja,’ zegt Joris. ‘En je hebt zelf gezegd dat we er geld mee konden verdienen.’

Mama begint te giechelen. ‘Ik bedoelde láter...’

‘Ja,’ zegt Jan trots. ‘Maar nu kon het ook al.’

Mama knikt. ‘Ik begrijp het. Als jullie groot zijn, mag je het nóg een keer proberen, maar voorlopig niet meer.’

‘Goed, hoor,’ zeggen de jongetjes. En dan gaan ze voetballen. Want dat vinden ze bijna nét zo leuk als zingen.

